

Hồi Thứ Mười Bốn

TÂN VIÊN Ý MÃ

- à! Thì miễn vậy.

- Hung thủ năm xưa còn sót những ai?

- Còn Trương Bạch Nhất Kiêu, Diêm Đồ Sứ Giả.

- Diêm Đồ Sứ Giả là một trong tám hung thủ?

- Đúng vậy, chẳng biết đêm qua chúng thừa nguy hạ thủ là vì chuyện đối phó lão phu hoặc chưa nhận biết lai lịch của lão, chỉ vì Vương Ốc chi chủ mà tới thì không biết được cũng có thể con ma đầu này ngẫu nhiên quá bộ mà hạ độc thủ.

- Ngoài ra còn ai nữa?

- Ngoài ra còn có Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, và tên vô danh ngực xâm con rồng uốn khúc.

Đinh Hạo điên cuồng quyết tâm nói:

- Chân trời góc biển ta cung phải tìm cho ra năm tên hung thủ này, đánh cho chúng một trận tan xương nát thịt cung có thể chúng vẫn còn ở trong Tề Vân trang.

Bán Bán Tẩu nói.

- Lạ thật, lão phu trải qua vài năm tìm mọi cách thăm dò trong Tề Vân trang lại không có năm người này.

- Xa chạy cao bay chẳng?

- Điều này khó nói lắm, nhưng vụ thảm án này chưa truyền ra giang hồ.

- Ta lập thệ sẽ đổ máu nhuộm Tề Vân trang.

Trúc Lâm Khách và Bán Bán Tẩu cả kinh. Trúc Lâm Khách trầm tư một hồi nói:

- Thừa thiếu chủ, Tề Vân trang cao thủ đông khôn kể xiết, võ nghệ trang chủ càng không thể phán đoán được cần phải tiên mưu hậu động.

- Ta biết chứ.

- Tiếc rằng chân trái lão phu đã bị tàn phế.

Đinh Hạo giọng nói cứng như sắt thép:

- Việc này ta phải độc lực làm lấy, ta phải đích thân chém đầu chúng!

Nói đến đây hắn cảm thấy lời nói quá đáng bằng đối giọng nói lại:

– Xin nhị vị trợ giúp một tay, luôn luôn chỉ giáo.

– Thiếu chủ ta cô tịch đông! Công lực anh em lão phu chỉ có thế, ngoài trừ đánh liều hết sức tàn lực này làm đến đâu tính đến đấy, không còn lương sách nào khác hơn.

– Tại hạ ghi nhớ nghĩa khí nhị vị.

– Thiếu chủ nói vậy lão phu quá thẹn thôi.

– Gia viên của ta năm xưa ở đâu?

– A! Lúc nãy quên nói điều này gia viên chủ nhân ở tại Long Trung sơn, bến Hoàng Thủy, hiện giờ thành bình địa vậy. Bán Bán Tẩu than thở nói.

– Thiếu chủ có khi nào nghe chút chuyện bình sinh của chủ mẫu chưa?

– Đương nhiên.

– Năm xưa chủ mẫu được giới giang hồ xưng danh là Thiên Nam mỹ nhân nhân tài võ học đều ở thượng thừa. Trong lòng Đinh Hạo liền tưởng tượng ngay tuyệt thế tư dinh của mẫu thân, đây là cảm giác từ nhỏ của hấn, bà mẹ là người đàn bà đẹp nhất trên thế gian này. Hồi nào tới giờ hấn cứ tưởng rằng mẫu thân không biết võ công, chỉ là một người đàn bà bình thường, ai ngờ bà bị phế đi võ công trong nạn thảm kiếp.

Bán Bán Tẩu nói tiếp:

– Tuấn mỹ của chủ nhân lúc niên thiếu không thua gì thiếu chủ.

– Ta? Làm gì được gọi hai chữ tuấn mỹ ư?

– Đây là sự thật, lúc bấy giờ còn một mỹ nhân khác kêu là Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiến Thiến, ngoại hiệu của hai mỹ nhân thật đối xứng với nhau càng trùng hợp đó là cả hai đều yêu chủ nhân..

– A!

– Kết quả chủ nhân chọn sự nhu thuận của chủ mẫu, kết làm phu thê, Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiến Thiến dưới sự căm phẫn xuống tóc làm ni, đầu vào môn hạ của Lãnh Diện Thần Ni, làm bạn với thanh tăng cổ phật.

– Nàng, thật bất hạnh, nhưng cũng may nếu như có mẫu thân..

Trúc Lâm Khách cười nhạt nói:

– Đại ca, để thiếu chủ nghỉ ngơi chốc lát, chúng ta đi tìm chút gì ăn đã. Đinh Hạo lắc đầu nói:

– Khỏi phải phiền phức, ta có đem theo lương khô.

– Trúc Lâm Khách nói:

– Thiếu chủ đừng khách sáo, chúng ta ăn no đã rồi sẽ tính sau.

Dứt lời hai lão bỏ đi.

Chẳng bao lâu hai lão dọn lên rượu thịt, thức ăn như gà rừng thịt nai..

Dù cho món ăn gan rừng thịt phượng, Đinh Hạo cũng nuốt chẳng trôi, chỉ có hãỉ lão miễn cưỡng qua loa dùng chút vậy, mọi người ngủ lại một đêm trong thạch thất.

Bình minh ló dạng ngày hôm sau, Bán Bán Tẩu vẫn xuất hành giang hồ hành nghề xem tướng coi bói như thường lệ, chỉ khác là địa điểm chuyển về phương nam.

– Chân trái Trúc Lâm Khách đã tàn phế, bây giờ hành tẩu giang hồ bất tiện nên tạm thời lưu lại sơn cốc, luyện tập phương pháp vận dụng công lực bản thân phối hợp chân trái tạt quyền cho quen.

Còn Đinh Hạo tạm thời gác lại thù mẹ, trước tiên vào Nam thám thính hành tung kẻ thù sau đó tùy cơ ứng biến.

Ăn sáng xong họ ra khỏi sơn cốc tạm thời chia tay đi. Đinh Hạo rời khỏi Vương Ốc sơn về đến Thiệu Nguyên khách sạn nhận lại con ngựa nhắm thẳng hướng nam tiến tới.

Chạy chẳng được bao nhiêu dặm đường, thành linh trong rừng vọng lại tiếng thét rất quen thuộc:

– Đứng lại!

Đinh Hạo kéo cương dừng ngựa trên đường quan lộ, bóng người thấp thoáng, có một thiếu nữ áo đỏ xuất hiện trước ngựa, Đinh Hạo cố nhìn kỹ thì ra người ấy chính là Phương Bình đệ tử của Huyết Ảnh Phu Nhân, hãỉ liên tưởng hai năm trước Huyết Ảnh Phu Nhân đã mang mình ra khỏi được Vương miếu, do mình không biết võ công đi đường xa không xuể, Phương Bình bèn công mình đi.

Thiếu nữ áo đỏ hướng mình vào rừng trong lớn tiếng gọi:

– Phu nhân! Quả thực là hãỉ.

Một thanh âm rất êm dịu nói:

– Dẫn hãỉ qua đây!

– Vâng!

Đinh Hạo xuống ngựa lạnh lùng nói:

– Phương cô nương! Lâu lắm không gặp lại cô!

Phương Bình thân tình chăm chú nhìn Đinh Hạo yêu kiều nói:

– Tiểu huynh đệ người còn nhớ tỷ tỷ ư?

Đinh Hạo đỏ mặt không trả lời, Phương Bình lại nói:

– Tiểu huynh đệ, người lớn nhiều rồi!

– Ủ, phu nhân cần gặp người!

– Tại hạ không rảnh.

Phương Bình nháy mắt một cái, cười khanh khách nói:

– Tiểu huynh đệ đừng nói chuyện như thế, đi vào rừng gặp phu nhân đi.

Đinh Hạo nghi thầm: Xem thử con nữ ma đầu xếp hàng thứ hai trong Thiên Địa Bát Ma cũng được, để coi họ nói gì. Nghĩ thế hắn liền gật đầu nói:

– Xin dẫn đường.

Phương Bình đi trước dẫn đường. Đinh Hạo rảo bước đi theo sâu vào trong rừng xanh, đi độ bảy tám trượng đường, quả thấy cái kiệu nhỏ màu đỏ dừng lại dưới bóng mát một cây đại thọ, hai đại hán to lớn đứng khoanh tay cách xa độ ba bốn thước.

Đinh Hạo tiến thẳng về phía chiếc kiệu, chấp tay nói:

– Phu nhân lâu lắm không gặp, có điều chi chỉ giáo?

– Đinh Hạo! Không gặp người hai năm hơn, bây giờ người đã lớn rồi.

– Không dám!

– Gần đây người thế nào?

– Tạm được thôi!

– Trước kia tại sao người chạy trốn?

– Chạy trốn? Chẳng có chuyện đó, tại hạ chỉ bị cành cây quệt phải rớt xuống kiệu thôi.

– À! Thế sao Phương Bình quay lại tìm người nhưng chẳng gặp?

– Có lẽ lạc hướng nên không tìm thấy thôi!

– Lưng người đeo kiếm chắc đầu sư rồi?

– Không sai!

– Môn đệ của ai?

– Điều này không thể phụng cáo!

Phương Bình từng nói với người, ta có một cuốn bí kíp thượng cổ, cần phải nguyên dương chi thân mới luyện tập được, người là nhân tuyển tốt nhất, tuy cách hai năm ta vẫn bằng lòng truyền cho người. Người nghĩ thế nào?

Đinh Hạo hoang mang không kém, nghe giọng nói đối phương như một thiếu nữ mà lại là một trong Thiên Địa Bát Ma niên kỷ chắc chắn không kém hơn sáu mươi, điều này thật khó hiểu, hắn lạnh nhạt nói:

– Tại hạ không dám!

– Sao người không bằng lòng?

Phương Bình xen vào nói:

– Tiểu huynh đệ, đây là hồng phúc của người, nếu huấn luyện được võ công trong bí kíp, đảm bảo người sẽ tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm.

Đình Hạo lạnh lùng nói:

– Tại hạ không muốn thay thầy đổi bạn.

Huyết Ảnh Phu Nhân hình như không vui nói:

– Đình Hạo luận sự quan hệ lúc dẫn người đi, người chưa có sư môn, đứng ra là môn hạ ta mới phải?

Đình Hạo lạnh nhạt nói:

– Bây giờ thì khác với lúc trước, tình huống thay đổi như vậy.

– Nhưng phu nhân ít khi thay đổi ý kiến lắm.

– Tại hạ cũng thế.

– Người khiến ta thất vọng mất.

– Tại hạ xin lỗi vậy.

– Có lẽ thân thủ người khá lắm, nên mới ngạo nghễ như thế?

– Không dám.

– Người không bằng lòng ư?

– Tại hạ chỉ nói lên một lời thất lễ, phu nhân tìm một lương tài khác vậy.

– Ta chỉ chọn được người.

– Thế thì tiếc quá.

– Người không hối hận?

– Đúng thế.

Huyết Ảnh Phu Nhân trầm ngâm một hồi, đột nhiên âm thanh trở thành lạnh băng nói:

– Phương Bình thử tài hắc hạo một phen.

Phương Bình cau mày liếc, thoăn thoắt bước tới nói:

– Tiểu huynh đệ khổ nhọc như vậy để làm chi?

Đình Hạo thản nhiên buộc ngựa vào một cội cây gần đó nói:

– Phương cô nương, cô cứ thử tài chẳng sao cả.

Phương Bình vung cánh tay ngọc, hất một chưởng vào mặt Đình Hạo kinh phong chạm vào thân hắc không tiếng không hình tan mất, còn Đình Hạo chẳng hề

nhúc nhích tý nào. Phương Bình cả kinh nói:

– Hai năm chẳng gặp người đối thay thật nhiều! Tiểu huynh đệ người quả thật khá lắm!

– Quá khen vậy, tại hạ mong rằng thử bấy nhiêu đó đủ rồi.

– Ta chưa phục đâu, phải thử thêm một chưởng nữa, chú ý này.

Dứt lời, ả lại phóng ra một chưởng dùng hết toàn lực. Chưởng phong mãnh liệt phát ra tiếng nổ vang dữ dội, luồng gió ào ào làm tung tóc đất đá cả một vòm trời đen kịt. Thế chưởng thật là ghê gớm. Đinh Hạo vẫn đứng yên bất động, ngược lại Phương Bình bị hộ thân cương khí của hắn làm chấn động lùi ra sau ba bốn bước, đôi má phấn son ửng đỏ, hoảng hốt nói:

– Tiểu huynh đệ, hèn gì người cao ngạo thế này!

– Tại hạ không dám! Ngoại trừ người gặp phải kỳ ngộ, không có bất cứ một ai trong võ lâm luyện được công lực như vậy trong vòng hai năm.

– Có thể vậy ư?

Trong kiểu vang ra âm thanh lạnh như băng tuyết của Huyết Ảnh Phu Nhân nói:

– Dùng Huyết Thủ công thử xem.

Đinh Hạo bất giác rung mình, hắn nhớ rất rõ Hà Lạc Song Tú chết dưới Huyết Thủ công không kịp trở tay, mình có thể chịu được một kích này chăng? Nhưng hắn lại nghĩ tới kỳ công Sanh cơ bất diệt mình đã luyện tập, theo lời sư phụ dạy rằng ngoại trừ mình bị phân thân nát thịt, ngoài ra không mất mạng đâu mà sợ, tốt hơn nhân cơ hội này thử xem một phen.

Hắn nghĩ thế liền tỏ vẻ thản nhiên vô sự, ung dung đứng nhìn trông đợi đối phương ném chưởng, đối với ba tiếng Huyết Thủ công từng khiến người võ lâm kinh tâm táng đởm ấy, làm như không màng để ý tới.

Phương Bình biến sắc nói:

– Phu nhân, dùng Huyết Thủ công sao?

– Chẳng nhẽ mi không nghe rõ ta nói ư?

– Nhưng mà...

– Quỷ nha đầu này, không có nhưng mà gì cả, dùng toàn lực không được nhẹ tay.

– Phu nhân muốn giết hắn?

– Phí lời vô ích! Má phấn Phương Bình biến đổi liên tục, ả không dám trái lệnh, vung chưởng bên phải lên tấn công rồi hạ xuống, bàn tay lập tức biến thành màu đỏ ngầu.

Trong lòng Đinh Hạo hồi hộp vô cùng, đây là sự mạo hiểm vô cùng lợi hại, còn nhớ Linh khứu mỗi mỗi từng nói độc môn tuyệt chiêu Huyết Thủ công của Huyết Ảnh Phu Nhân hiểm ai có thể chịu đựng nổi một chưởng mà không chết, nhưng hắn đã buông lời nói ra rồi, há có thể thay đổi xin tha?

- Tiểu huynh đệ, trả lời bằng lòng thôi, bây giờ còn kịp?
- Xin thông cảm, tại hạ không bao giờ cải biến lại lời nói.
- Người sẽ hối hận.

Hiển nhiên, Phương Bình có ý riêng không muốn hạ độc thủ sợ Đinh Hạo mất mạng.

Đinh Hạo nghe nói cười nhạt nói:

- Phương cô nương, tại hạ không bao giờ hối hận.
- Người.... từng thấy thần công này...
- Đúng thế, chính Hà Lạc Song Tú đã chết dưới tay cô nương.
- Người.. không sợ?
- Đi đứng ở chốn giang hồ lo sợ nhiều như thế làm gì?
- Thế thì... ta phải ra tay vậy.
- Xin mời!

Phương Bình nghiêng răng dậm chân, vung chưởng đánh tới, một vầng ánh sáng cầu vòng đỏ hồng chớp xẹt tới mắt hắn, toàn thân Đinh Hạo chấn động mạnh như bị đâm phải một đòn vạn cân, hộ thân cương khí cơ hồ bị chấn động tan mất. Bịch, bịch, bịch thụt lùi ra sau ba bốn bước, gương mặt tuấn tú thoáng hiện nét nhản nhó, nhưng hắn nghiêng răng mím môi không ự ra tiếng.

Phương Bình kinh ngạc đứng sững.

Huyết Ảnh Phu Nhân cả kinh nói:

- Đinh Hạo người là người thứ nhất bốn phu nhân gặp trong đời, chịu được một chưởng Huyết Thủ công này mà không bị thương.

Đinh Hạo nhanh chóng tốc điều hỷ mạch toàn thân bèn nói:

- Tại hạ Toan Tú Tài, xin gọi danh hiệu ta.

Phương Bình ngạc nhiên nói:

- Nói sao, người là thanh niên cao thủ Toan Tú Tài mới xuất đạo được giới võ lâm mới đồn đại gần đây?

- Không dám, chính là tại hạ.
- A, thật không ngờ.

Màn cửa tiểu kiệu được vén lên, trước mặt Đinh Hạo bỗng sáng ngời ra, hắn

sửng sốt đứng chết lịm.

Một thiếu phụ áo đỏ tuổi độ ba mươi từ trong kiệu bước ra, nàng thật đẹp, sắc đẹp biến đổi khiến người ta mê mẩn tâm thần hoa mắt, nếu không chính mắt mình trông thấy thì không ai tin nổi trên thế gian này lại có một nữ nhân đẹp như thế, đẹp từ đầu đến chân, nếu mang hết tất cả từ ngữ người đẹp trên thế gian này dùng để hình dung nàng quả thật không thẹn.

Người đẹp trong lòng Đinh Hạo một là mẫu thân và một người nữa là thiếu nữ áo trắng mình đã gặp tại Cổ linh Mang sơn, nhưng vẻ đẹp của mẫu thân thì thần thánh, vẻ đẹp của thiếu nữ áo trắng thì trầm lặng thanh nhã.

Còn sắc đẹp của thiếu phụ này là một vẻ đẹp phóng đảng chứa đầy sự hấp dẫn, khiến người ta thoáng trông thấy liền say mê và suy nghĩ vỡ vụn ngay.

Thiếu phụ yêu kiều mỉm cười nụ cười như hoa xuân đua nở.

Mồ hôi trên trán Đinh Hạo toát ra như tắm. Trong khoảnh khắc tích tắc này hấn hoàn toàn mất đi tự chủ, đầu óc tâm linh hoàn toàn bị sắc đẹp nghiêng nước của thiếu phụ chiếm cứ.

Nàng chính là ma nữ Huyết Ảnh Phu Nhân trong lời đồn đại ở giới võ lâm ư?

Y nhiều lắm là ba mươi tuổi, so với Huyết Ảnh Phu Nhân trong tưởng tượng trước kia nhỏ cả một nửa?

Y thật sự là ai?

Ngay cả Phương Bình cung kinh ngạc không kém, có lẽ y cũng lần đầu tiên gặp gương mặt thật của Huyết Ảnh Phu Nhân?

Đinh Hạo buột miệng nói:

– Tôn giá là Huyết Ảnh Phu Nhân?

Huyết Ảnh Phu Nhân thoáng nhẹ đôi môi hồng nói với giọng điệu mê ly:

– Có gì lạ chẳng?

– Tuổi tác phu nhân?

– Người võ lâm xếp ngôi thứ bằng võ học, chớ hỏi tuổi tác làm gì.

– Nhưng mà...

– Trong óc tưởng tượng của nhà người cho rằng ta sẽ là một lão thái bà tóc bạc da mồi hình thù quái ác chứ gì?

Đinh Hạo ứ ớ cứng miệng.

Huyết Ảnh Phu Nhân vẫn rộng rãi nói:

– Toan Tú Tài, ta vẫn mong người bằng lòng tập luyện võ công bí kíp mà ta ngẫu nhiên có được.

Âm thanh hòa hòa dịu dịu như có một oai lực bất khả kháng cự, Đinh Hạo hồn

phách chao động bao nhiêu lập trường trước đây bị lung lay hoàn toàn hoang mang ngổ ngảng không còn tự chủ được nữa.

Hắn không phải là hạng người tham luyện nữ sắc, từ xưa đến nay chỉ có một Liễu Hạ Huệ ngủ chung với nữ sắc một nhà mà không động tâm, nhưng nếu nói những người bình thường gặp phải tình huống đặc biệt như vậy thì khác hẳn, rất ít người tự chế được lòng, hắn vốn là con người chứ không phải bậc thánh hiền, một người tầm thường như mọi người trên thế gian nên hắn đã tỏ ra ngổ ngảng như thế.

Huyết Ảnh Phu Nhân thoăn thoắt tiến lên hai bước, giọng nói oang oang như chuông ngân lại vang lên:

– Ta không cần danh nghĩa sư đồ, chỉ cần người chịu luyện tập, điều này không có hại gì với người ư?

Hơi thở thơm như hoa lan, giọng nói làm rung động lòng người. Cặp mắt câu hồn đoạt phách đó khiến Đinh Hạo không dám nhìn thẳng nhưng cặp mắt hắn mê mị không di chuyển nổi, hình như bị sức lực vô hình thu hút.

Hắn chưa từng có cử chỉ lúng túng như thế, sự ngang ngạnh bình tĩnh hắn luyện tập suốt hai năm nay hoàn toàn tan rã.

Phương Bình nói nhỏ nhẹ:

– Đinh thiếu hiệp, người bằng lòng đi.

– Đinh Hạo tâm viên ý mã, chưa biết quyết định thế nào.

Đồng thời cung trong lúc này, Huyết Ảnh Phu Nhân hạ giọng nói:

– Có người đấy.

Bóng đỏ thấp thoáng ẩn vào tiểu kiệu, Phương Bình đảo mắt xung quanh một lượt lạnh lùng hét:

– Ai đó?

Tiếng hét vừa dứt, một bóng trắng thấp thoáng hiện ra như bóng ma hồn quỷ.

Té ra là một trung niên nữ ni gương mặt lạnh như băng tuyết, tay cầm cây phát trần, trước ngực đeo xâu tràng hạt lấp lánh đen ánh.

Đinh Hạo cả kinh kêu thầm một tiếng:

– Lãnh Diện Thần Ni.

o O o